

Habitat I-III

Konferencje w Vancouver (1976), Stambule (1996), Quito (2016) zorganizowane przez agendę ONZ ds. urbanizacji (United Nations Habitat and Human Settlements Foundation – UNHHSF) w ramach programu UN-Habitat.

Organizacja pierwszej konferencji w Vancouver (Habitat I) była odpowiedzią na pogarszające się warunki życia ludzi zamieszkujących obszary miejskie. Skoncentrowano się wówczas przede wszystkim na kwestiach związanych z nierównomiernym wzrostem gospodarczym, rosnącym ubóstwem, głodem, utrudnionym dostępem do edukacji, wody i energii oraz brakami w opiece medycznej. W trakcie spotkania podjęto tematy odnoszące się do nierówności warunków życia, segregacji społecznej, dyskryminacji rasowej, postępującego bezrobocia i analfabetyzmu, rozkładu stosunków społecznych i upadku wartości kulturowych oraz degradacji środowiska. Ustalono, że przyczyną wyżej wymienionych problemów jest niekontrolowany rozrost miast, rozproszenie wsi oraz nadmierne rozrzucone osiedli. Wskazano na konieczność wsparcia ludzi najbardziej wykluczonych społecznie, zagwarantowania im podstawowych praw, unikania zanieczyszczenia biosfery i mórz, zakończenia eksploatacji odnawialnych i nieodnawialnych zasobów środowiskowych, zapobiegania nadmiernemu korzystaniu z tych zasobów w trakcie wojen lub zbrojeń oraz ochrony dziedzictwa kulturowego i miejsc historycznych. Wyrażono też poparcie dla światowego rozbrojenia – szczególnie w zakresie broni nuklearnej.

Habitat II w Stambule dotyczył z kolei zagadnienia zapewnienia miejsca zamieszkania wszystkim ludziom. W spotkaniu uczestniczyli politycy i przedstawiciele samorządów lokalnych, organizacji pozarządowych oraz sektora prywatnego. Oprócz spraw mieszkaniowych ponownie debatowano o zagrożeniach związanych z gospodarką, środowiskiem naturalnym i bezpieczeństwem energetycznym.

Habitat III poświęcono kwestii środowiska naturalnego. Na szczycie w Quito poruszono zagadnienia koniecznej poprawy jakości powietrza, promocji alternatywnych środków transportu i źródeł odnawialnych, racjonalnej gospodarki odpadami oraz ograniczenia stosowania środków chemicznych m.in. w gospodarce rolnej. Podjęto także tematykę innowacyjnych miast, określając ich rolę i zadania. Ustalono, iż innowacyjne miasta muszą charakteryzować się wysoką jakością warunków życia, wspieraniem lokalnego rozwoju gospodarczego, poszanowaniem środowiska naturalnego, wykorzystywaniem najnowszych zdobyczy techniki oraz stwarzaniem dobrej atmosfery dla biznesu.

Postanowienia Habitatu III przybrały formę dokumentu z programem poprawy sytuacji miast. Dokument dotyczył promocji bezpiecznych miast, walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, a także zapewnienia dostępu do edukacji, tanich mieszkań i zielonych przestrzeni. Deklaracje z Quito stanowią uzupełnienie programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju zaplanowanych do roku 2030, Agendy Działań z Addis Abeby (2015), porozumienia klimatycznego z Paryża (2015) oraz ram dotyczących ograniczenia klęsk żywiołowych z Sendai (2015). [M.K.]

Literatura:

<http://habitat3.org/> dostęp 2 kwietnia 2018

<https://unhabitat.org/> dostęp 2 kwietnia 2018

